

הגענו בצהריים. שער חשמלי גדול נפתח. הסתכלתי סביב. הכל נראה לי מוכר מאו הביקור' האחרון לפני שלוש שנים. בלשים מלווים אותך ליומן. מוסרים ליד מנאי את האסמכתה ומפקידים אותך למישמר רת בכספת המחווית. חיפוש. הפלא ופלא. כמעט הכל מותר. גלסנוסט של כרילב כנראה. מצטלמים בפוטו רצח, (כאן יש לו משמ' עות כפולה) ומעבירים אותך ל"כלוב" הגדול, מין מיכלאת המתנה, עד שמסווגים אותך לאגף שנקבע לך. אני הולך לאגף הכללי. אין לי השבונות עם אף אחד מלבד המוכר במכור לת. מלווה בשוטר אני צועד במיסדרון בתיק ווה למצוא מקום בחדר 10, שנחשב בזמנו

קט מאימת ההקלטות. מצחיק, אחרי חודשים שמקליטים אותי בטלפון, נהייתי פתאום זהיר. זה כמו להרכיב היום מישקפירוח בפורי טו ריקו אחרי ש"הוגו" עבר חלף לו. עוד שני חבר'ה, כל אחד מקרו בפניה שלו, אכלסו את החדר. אנשים. העיקר אנשים. צרת רבים נחמה לטיפשים, אבל בכל זאת נחמה. באורכבירי אוטומטית כולם חפים... סלי' חוה, חיים מפשע. כולם "עורכירדין", כולם יודעים במה ומתי להודות. כולם יודעים את כל הכללים. אבל כולם באורכבירי. אבי פתח לי את התיק שלו, תיק עמוט ממתקים, שלף נורתחשמל חלולה מאיישם, הכין פתיל מגיירטואלט ומרגרינה, הרתחנו מים וזה הקפה החם הראשון שבא אל פי מאו

המניאק מעלית. טוב, זה צפוי. מה הוא מבין כפשע". כל אחד נהיה שופט. זה תיק של שלישייה" וכך הלאה. חדרהאוכל נפתח. איזה יופי, איזה סדר, כל אחד והמגש שלו, אוכל חם, נקי, מסודר, לעומת מה שהיה בימים ההם, ימי הקשר הקולומביאני, הפתעה נעימה. נגמר האוכל. עוד כמה סיבובים ויסגרו אותנו בחדרים עד למחרת בבוקר. אני מחפש איזה פרצוף מוכר, אולי אצליח לגייס לי איזה בוף כיף (חתיכת חשיש) ללילה. איפה. אין סיכוי, אומרים לי יודעי דבר. מי מחזיק היום דבר כזה? כולם נרקוטים. תתעורר יה בן-אדם. זה לא מה שהיה פעם. היום דור חדש. "הרור הפילטר". לפעמים, (מסבירים לי) אתה יכול לתפוש איזה מגדטורי שיש לו. כשתגיע להע'

שלא היו גלויים לכוחות האויב. מצבו של אבי היה הרבה יותר טוב משלי ומן הצדק גם שכך יהיה. הוא הבטיח לפרנס את מישפחתי הקטנה לכשישתחרר. זה אחד החוקים הלא-כתובים בבואך להתעסק בפשע.

והיה בבוא היום בו נפול תפל / יראג שותפה למשפחה, פן תבל. / בערב החלו הצעקות. זה אחד הקטעים שבלעדיהם אבוכביר לא יכול להתקיים, משהו מסורתי כמעט. כל ההודעות, מכל ה"סוגים. עושות דרכם פנימה והחוצה. אני מא" מין שכל שוטר מתחיל לומר את ה"קורים" של הצעקות, אבל למי זה איכפת. הרי מדובר במסורת. הילילה מאוד קשה באורכבירי. אין דין

תמיד כולם חפים מפשע

פרק שלישי בסיפורו של יוסף ("גיזזה") וילך. את 40 החודשים שלו הוא מתחיל באבוי כביר. כמו במאסר הקודם, הוא מחפש קצת חשיש. החברה מסבירים לו שעכשיו עידן הסמים הנרקוטיים. איך הולך ופוחת הדרור יוסף ("גיזזה") וילך

הקרינו ביום כדינו בלילה. אין עם מי לדבר בלילה. שוטר אחד בקצה המיסדרון ועשרות אנשים בחדרים בשיא המתח, בשיא הקריז, זה מה שיש. מי שלא רוצה שלא יבוא. קשתה עלי קצת הכתיבה. לא כליכך נעים לצלול לזיכרונות האלה. הדבר היחירי שמי עורך אותי הוא שכבר עברתי את זה. ואם עברנו את פרעה נעבור גם את זה. אני חוזר קצת לתל-מונר, 9 בערב, רואים מבט: "שמיר מודה ש..." אומר אלבו מדימונה: "בן-אדם עוד לא נעצר וכבר מודה..." שנה טובה. ג'זופ.

מדה לדיו לחבקה שם יש, ברוך השם. עלינו בחזרה לחדרים. בינתיים התעוררו השניים האחרים. כמו שניחשתי מראש שניהם חפים מפשע — מישוה הביאו אותם באונוי טה. ה"מישהו" הזה, מסתבר ברוב המיקרים, זה אחד החברים הטובים. נכונים, אבל ממשיי כים לשחק באש — שותף לפשע, לדעתך, צריך לבחור ביתר קפידה מאשר שותף לכל עסק אחר, מכיוון שמחיר הבגידה בעסק מת' בטא ככסף, ובפשע — בחפוש, ואמר הסיני הזקן ערב העכרנו, הערב הראשון בחברת אנשים, עושה טוב על הנשמה. החלפנו מידע אבי ואני, שנינו עברנו חקירות. מסתבר שלא נשאר הרבה סודות

ימי החרות. על כוס קפה ועוגה באורכבירי סנטר דיי ברתני ודיברתי, רק אלוהים יודע כמה זה היה חסר לי. צ'יק צ'ק הגיעה ארוחת-ערב, חצי שעה לפני האוכל יורדים כולם לחצר, טיול לתפוש תיאבון, לתפוש סוטול, רק בחדר אתה תופש שנתפשת. כולם שם, כל החבר'ה ה"IN, שהיו פעם OUT, מטיילים בזוגות, בשלשות, הלוך ושוב. רשת פרושה על כל החדר מלמעלה. אנטי-אנטיפארה. אנחנו, אבי ואני, כבר הספקנו להתפרסם בעיתונים. כל אחד שמזהה אותנו, יש לו כמד עט אותו מישפט להגיד: "אה, פתח עליכם

לאחר של ה"חבר'ה", ובין החדרים הבודדים שאפשר לצעוק החוצה ובטיפוס על החלון גם לראות עם מי מדברים. אני מציץ בחדרים מחפש מקום פנוי. בחדר 9 אני רואה את הקי רחת של השותף שלי אבי, עם הגב אלי, שקוע במחשבות. תפתח כאן אמרתי לשוטר. כאן מצאתי והצעתני את מיטתי לימים וללילות הבאים. המיפגש בינינו היה מרגש. שנינו לא עיי כלנו שאנחנו שוב יחד. אחרי עשרה ימים של בידוד מוחלט, כשאתה מרבה לקירות, להתי חבר שוב לציביליזציה, זה הרבה יותר מרגש ממה שאני יכול לתאר במילים. התחבקנו והתחלנו להמטיר שאלות אחד על רעהו. כשהוא מסמן לי באצבע לדבר בש'